

ZOUT

Leesexemplaar

DOREEN HENDRIKX

ZOUT

P E L C K M A N S

*Voor zij die in de spiegel kijken
en zichzelf niet zien*

*Beste persoon, zeer tof dat je dit boek leest,
maar we willen graag melden dat dit boek inhoud bevat
die mogelijk een impact kan hebben op je mentale
gezondheid met betrekking tot eetstoornissen, fatfobie,
zelfhaat, bodyshaming, pestgedrag en homofobie.
Zorg goed voor jezelf. Veel liefs.*

HOOFDSTUK 1

@NERD.FOR.FOOD ★ 3 BERICHTEN ★ 37 VOLGERS

‘Waarom is het zo gemakkelijk om van Claire Hale te houden?’ Ik trek mijn fiets met één hand uit het fiet-senrek, zodat ik met de andere eindelijk door mijn Instastories kan gaan. Deze dag heeft al veel te lang geduurd en hij is nog niet eens gedaan. Daarnaast doet de zomer je ook echt ver-geeten hoe vermoeiend school wel niet is.

‘Maud, please.’ Remi rolt met zijn ogen omdat hij weet wat er gaat komen.

‘Remi, serieus. Kijk dan!’ Ik hou mijn gsm voor zijn neus, zodat hij wel móét kijken. ‘Hoe kan dit je net-uit-bedlook zijn? Bedenk dit dan: ze is om zes uur opgestaan om een work-out te doen die echt onmogelijk leek en ze ziet er nu nog steeds zo uit? En dat terwijl ze de wereld rondreist, betaald door weet ik veel welke sponsor. Het enige dat ze in haar leven moet doen is mooie foto’s maken in Londen, winkelen voor dure kleren en opmerkingen maken zodat genoeg mensen het interessant blijven vinden. Dan gaat ze naar de volgende stad en begint ze opnieuw. En ik? Ik ben maar een arme stu-dent die in Antwerpen woont, weet je? Hoe ga ik daar ooit bij in de buurt komen? Dat niveau ga ik nooit van mijn leven halen en...’

‘Maud, alsjeblieft. Doe eens rustig!’ lacht Remi. ‘Je hebt weer een dramatisch momentje. Ten eerste gaat de uitdaging over tweeduizend volgers, niet tweehonderdduizend. Ten

tweede moet je gewoon jezelf blijven, want je bent al meer dan geweldig genoeg en ten derde: nee, ik ga het niet aanpassen.' Ik zucht net iets te dramatisch, waardoor mijn fiets bijna omvervalt en Remi voor een keer een goed excuus heeft om me uit te lachen. 'Kijk niet zo', lacht hij. 'Het is maar een Instagramprofiel en je hebt me twee weken heel Antwerpen door geslept om een voorraad foto's te maken waarvan ik je kan verzekeren dat ze echt heel erg mooi zijn.'

'Je gaat me nu niet vertellen dat je het echt erg vond om twee weken lang overal eten te testen, hé?' Remi lacht.

'Wel, neen? Maar dat is niet het punt. Het punt is dat jij het rustig aan moet doen en dat het wel goed zal komen. Er zijn heel veel dingen waar ik niet zeker over ben, maar wel over het feit dat ik goed ben met compositie, dus vertrouw me gewoon als ik zeg dat die foto's goed zijn. Gooi vanavond gewoon die eerste posts online en haal eens diep adem. Plus: ik vind het leuker om naar jouw foto's met voedsel te kijken dan naar wat Hale doet met haar leven. Jij bent echt.' Hij trekt zijn eigen fiets uit het fietsenrek als er twee meisjes langs wandelen die ons bedenkelijk aankijken.

'Het is al goed', zeg ik. 'Alsjeblieft, kan je me eraan herinneren waarom we ooit met de Uitdagingen begonnen zijn?'

Hij kijkt me veelbetekenend aan.

'Het was tien jaar geleden, jij verveelde je en je hebt het altijd al leuk gevonden om mij mee te slepen in je impulsieve ideeën. Doet dat een belletje rinkelen?' Als ik nog eens zucht, legt hij een hand op mijn schouder. Zijn ogen twinkelen te hard als hij me aankijkt.

Dat is niet het hele verhaal, maar wel bijna. Elk jaar dagen we elkaar uit om iets nieuws te doen en zo houden we het leven leuk. Nadat het eerste jaar ervoor zorgde dat ik eindelijk leerde zwemmen en hij eindelijk leerde fietsen, besloten we dat het officieel een goed idee was en daarna zijn we het zon-

der nadenken gewoon blijven doen. Tot nu, want nu vraag ik me serieus af waarom we het zijn blijven doen, meer bepaald: waarom zonder nadenken? Zeg nu zelf: er zijn veel dingen die je kan denken als je het gevoel hebt dat er een onmogelijke opdracht voor je ligt waar je niet onderuit kan.

‘Ik haat het dat je gelijk hebt’, zeg ik uiteindelijk en pas op dat moment laat hij me los.

‘*Love you too*’, zegt hij. ‘Ik ga zorgen dat ik toegelaten word aan het KASK, jij gaat ervoor zorgen dat je die tweeduizend volgers krijgt op een jaar tijd en dan ben je voor eeuwig en drie dagen van mijn gezaag af.’ Daar is het ‘Koninklijke Academie voor Schone Kunsten’-argument weer, beter bekend als mijn Uitdaging voor hem en iets waar hij al van droomt sinds hij zes is.

‘Ja ja, alsof afzien op de universiteit een geschikte vervanging is voor afzien door dit hele gedoe.’ Ik wapper met mijn gsm om mijn woorden kracht bij te zetten en Remi lacht opnieuw.

‘Noem één Uitdaging die je achteraf niet geweldig vond.’ Het eerste waar ik aan moet denken is die van het tweede middelbaar. Tien euro verdienen door apps te maken? Het is lastiger dan het lijkt, maar uiteindelijk heeft dat toen genoeg geld opgeleverd om een stapel kookboeken te kopen. Ik ga nooit de blik op mama’s gezicht vergeten toen ze mij enthousiast met die boeken zag thuiskomen en dat maakte maanden prutsen met codetaal goed.

‘Ik haat je’, zeg ik nog eens. ‘Ik weet dat je gelijk hebt, maar hou gewoon je mond.’ Ik trek een pruillip en hij moet lachen.

‘Hé, het is al bijna vier uur. Komt nonna vanavond niet bij jullie langs?’ Remi zegt het zo terloops dat het een paar seconden duurt voor ik doorheb wat hij zegt.

‘Verdorie, nonna.’ Ik spring op mijn fiets terwijl ik haastig mijn telefoon half in mijn achterzak steek, maar net diep

genoeg zodat hij er niet uitvalt. ‘Hoe kan ik nonna vergeten? Binnen tien minuten is ze er en ik moet me nog omkleden. Waarom duurt school zo lang?’ Remi lacht me uit terwijl ik de schoolpoort door fiets en zo hard mogelijk doortrap. Ik hoor nog maar net hoe hij me succes naroept.

Oké, het is misschien echt heel erg makkelijk om van Claire Hale te houden, maar het is ook gemakkelijk om op Remi te vertrouwen.

Er valt niet veel tijd te winnen op de korte fietstocht, maar mijn hoofd besluit dat het geen optie is dat nonna eerder arriveert dan ik. Dus ik blijf trappen. Ik blijf gaan tot mijn spieren verzuren en zeven minuten is echt zoveel langer dan het lijkt als je kuiten in brand lijken te staan.

‘Ben ik nog op tijd?’ hijg ik als ik de trap op vlieg om schone kleren aan te trekken. Ik vind nog net een roestkleurig rokje in ribbelstof dat ik al haastig aan het aantrekken ben als ik papa hoor antwoorden.

‘Nog vijf minuten, ze belde juist dat ze vertrokken is!’ Ik haal diep adem en kijk een tweede keer naar mijn kast, iets rustiger nu, of ik wel de juiste keuze gemaakt heb. Alhoewel, dit is wel echt een heel erg leuk rokje en nonna gaat het geweldig vinden omdat mijn kuiten hier zo mooi in zijn, want kuiten zijn blijkbaar datgene wat alle jongens voor je doet vallen. Het is nonna. Lachen, knikken en van haar houden is alles dat je moet doen en in haar geval doe ik dat met plezier.

Elke vrijdag volgen we hetzelfde ritueel. Nonna komt naar ons en wij nemen haar mee naar mama’s restaurant, terwijl ze op alles en iedereen commentaar geeft alsof haar leven ervan afhangt. Nonna zorgt voor tiramisu en mama neemt pauze om die mee te komen opeten. ‘Familietradities zijn er om in ere gehouden te worden’, zegt mama altijd voor ze mijn haren in de war veegt. ‘Het is niet omdat je op je vader lijkt, dat je geen Italiaans bloed in je hebt.’

Dat ik niet de gebruinde huid en zwarte haren van mama en nonna heb, is een understatement. Merci, pa.

Ik heb zijn koperen haren en zijn permanente perkament-huid die te gemakkelijk verbrandt. Het is niet eerlijk dat Theo alle goede genen gekregen heeft. Die vijfjarige ziet er zelfs charmant uit als hij scheef in de zetel met zijn iPad zit te spelen. De charmes van nonna en het iele van papa zorgen voor een geweldige combinatie in die mini en hij weet het goed genoeg.

Ik heb me net naast hem in de zetel geworpen en ik begin eindelijk weer op adem te komen als de deur opengaat.

‘Ah, daar is mijn favoriete kleindochter.’ De deur valt achter nonna dicht en ik spring meteen recht om op haar af te lopen. Ze spreidt haar armen om me een knuffel te geven en knijpt me vervolgens bijna plat. Denk niet dat ze niet sterk is omdat ze bijna vijfenzeventig wordt. Blijkbaar komt mijn natuurlijke aanleg voor spieren bij haar vandaan, ondanks dat mijn bicepsen zwaar onderontwikkeld zijn omdat ik er nooit iets mee gedaan heb. Ze glimlacht en ik doe hetzelfde.

Ondertussen moet ik me al een beetje bukken, maar ik weet nog goed hoe het vroeger andersom was. Trouwens, dat ik me maar een beetje hoeft te bukken om een vrouw van een meter vijftig te knuffelen, zegt eigenlijk meer over mijn lengte dan over die van haar.

Nonna is bijna net zo breed als ze hoog is, maar ze is een prachtige vrouw. Niet het soort prachtig uit de boekjes, nee. Je moet haar ontmoeten om het te snappen. Ze heeft volle, donkere haren die zo stevig in de permanent gezet zijn dat ze wel van beton lijken. Mijn grootmoeder is de definitie van gezellig met haar warme glimlach en ogen die permanent schitteren. Ja, ook als ze niet in het licht kijkt. Ze heeft dat ‘iets’ dat mijn jongere broertje ook heeft, waardoor ze iedereen rond haar vinger kan winden met één enkele glimlach. Ik vraag me al jaren af hoe ze dat doet.

Het is grappig om te zien hoe papa na al die tijd nog steeds nerveus wordt als zij er is. Alsof hij nog steeds iets voor haar te verbergen heeft en nog steeds de perfecte schoonzoon wil zijn die zij wel kan appreciëren. Die kans heeft hij ooit, lang geleden, verknald. Iets over een eerste ontmoeting en papa die zo rood wordt als het ter sprake komt dat mama de slappe lach krijgt. We hebben het verhaal nooit volledig gehoord.

‘Rustig, Antonio’, grinnikt nonna, nog voor mijn vader iets kan zeggen. ‘Op mijn leeftijd doen vijf minuutjes er niet meer toe.’ Ze zegt het als een grapje, maar ik betwijfel of dat ook zo is. Het lukt haar elke keer om me te laten lachen als ze mijn vader begint te plagen. Ondanks dat hij eruitziet als de gemiddelde man van middelbare leeftijd die het altijd makkelijk heeft gehad in het leven, wordt hij bang van haar en dat is bijna schattig.

Het is vijf uur als we Theo eindelijk in de auto kunnen lokken met speelgoed en nog een half uur later als we het restaurant binnenstappen.

De meeste tafels zijn bezet, de onze niet. Onze tafel is permanent gereserveerd voor familie en zelfs als het restaurant volgeboekt is, staat mama niet toe dat er iemand anders gaat zitten. Er moest maar eens een noodgeval zijn en voilà, dan is er altijd een tafel voor je. Of het nu een tante is die om zes uur ’s avonds huilend binnenkomt met relatieproblemen of een nichtje dat haar eerste date mee uit eten neemt, die tafel is voor de familie Bianchi en aanverwanten gereserveerd van opening tot sluitingstijd. En je moest maar eens durven om te proberen betalen. Nee, zo werkt het niet. Het is familie.

Sabine, een van de obers, ziet ons meteen.

‘Ah, het is vrijdagavond’, grinnikt ze. ‘Jullie kennen de weg?’ Ze lacht ons vriendelijk toe.

‘Kennen wij de weg? Tuurlijk kennen wij de weg, maar is dat nog service in deze tijd?’ klaagt oma. ‘Giovanna zou iets

strenger moeten zijn voor haar personeel.' Ik moet grinniken als ik zie dat Sabine het ook grappig vindt en gewoon met nonna meepraat.

'Sorry mevrouw en geloof me, de chef heeft zo haar momenten', glimlacht ze vriendelijk. 'Als u wil, kan ik ze roepen?'

Het hele restaurant zit vol en het moet een hel in de keuken zijn op dit moment, maar onderschat mama niet. Niet dat nonna dat doet.

'Ja, doe dat maar', zegt ze zonder aarzelen. Op dit moment kan er een oven ontploffen en het haar van een van de medewerkers in brand staan. Mama zou zeggen dat ze niet zo flauw moeten doen en bij ons aan tafel aanschuiven en nonna weet dat.

Als mama naar ons toeloopt, ziet ze er effectief uit alsof haar hoofd op ontploffen staat, maar het staat niet in brand, dus alles is nog oké.

'Heb je de foto's al online gezet?' Mama kijkt nieuwsgierig naar mij, ook al weet ze het antwoord al. Ze is directer dan ik verwacht had. Ergens had ik gehoopt op een beetje small-talk voordat we daar terecht zouden komen, maar nee. Blijkbaar is dit niet zo'n vrijdagavond.

'Ik dacht dat jij dat wilde doen?' Ze glundert en leunt over mijn schouder heen zodat ze op mijn scherm kan meekijken. De geur van basilicum, chocolade en verse tomaten hangt in haar kleren. Ze ruikt naar mama.

'Daar', wijs ik en ze klikt. Iedereen aan tafel begint in zijn handen te klappen alsof we zojuist succesvol een nieuwe raket naar de maan gestuurd hebben en mensen aan de tafels rondom ons kijken verward om naar wat er gebeurt. Houston, *we don't have a problem*, maar mijn hart is te snel aan het gaan om een elegante landing te maken.

'Mag ik jullie aandacht allemaal?' roept mijn moeder door het restaurant. Ik weet niet wat ze van plan is en ik weet ook

niet of ik het wel leuk vind. Correctie, ik ben er vrij zeker van dat ik het niet zo leuk vind.

‘Mam, wat doe je’, sis ik tussen mijn tanden door, maar ze stopt niet. De raket transformeert en wordt een Challenger. Het voelt als een ruimteschip dat gaat ontploffen in mijn borstkas.

‘Mijn dochter heeft zonet een nieuw profiel gemaakt op Instagram: Nerd.for.food! Dus als je de beste plekjes van Antwerpen en nieuwe receptjes wil leren kennen, volg haar dan snel voor ze wereldberoemd is.’

Ik buig beschaamd mijn hoofd, terwijl er gelach door het restaurant klinkt, gevolgd door een beleefd applausje voordat iedereen verdergaat met het gesprek waar ze mee bezig waren.

‘Moest dat echt?’ vraag ik blozend en mama knikt met een trotse glimlach.

‘Dat moest echt.’ Ik voel mijn gsm tegen mijn been trillen. Blijkbaar zijn er toch een paar mensen die zich daardoor laten overtuigen.

Meldingen, het is begonnen. Mensen volgen mij en ze liken mijn foto’s, maar ik durf niet te kijken. Stel je voor dat het van die vage profielen zijn die je liever niet hebt? Nee, ik kijk vanavond wel, ik durf zelfs niet te checken waar Hale is op dit moment, dat zegt al genoeg.

Ik doe mijn best om Remi’s advies op te volgen: adem in en blijf rustig. Ik hoor het hem zeggen in mijn hoofd en dat helpt. Dat mama in mijn schouders knijpt helpt ook.

‘Ik ben trots op je, dat mag ik toch aan iedereen laten weten?’ Ze geeft me een knuffel.

‘Je weet dat dit Remi’s idee is? Onze Uitdaging van het Jaar en zo?’ grimas ik.

‘Ja, maar die jongen is praktisch familie. Hij heeft een goede invloed op je’, zegt ze. Als zelfs mama er vertrouwen in

heeft, waarom voel ik me dan nog steeds zo zenuwachtig? Ik richt mijn aandacht op nonna in de hoop dat zij me kan afleiden. Het lijkt bijna alsof ze verveeld in haar tas aan het grabbelen is, tot ze haar leesbril en haar oude Nokia-baksteen bovenhaalt.

‘Antonio, help me eens. Ik wil die foto’s ook zien’, gromt ze.

Mijn vader heet Toon, maar dat negeert ze al jaren. Ze zet de bril op het puntje van haar neus en schuift de gsm naar hem toe. Die laatste beseft dat er geen enkel scenario is waarin hij iets goeds kan doen. In plaats van haar gsm op te rapen, geeft hij haar de zijne. Ze kijkt over haar brilglazen heen naar het schermpje en moet een paar keer knippen voor ze het goed ziet. Na een paar seconden pure spanning, wachtend op alle commentaren die ze mogelijk kan verzinnen, knikt ze goedkeurend.

‘Prachtig, is het niet?’ zegt ze hem en hij knikt trots. Misschien gaat dit toch goed komen, als zelfs nonna het goed vindt.

‘Dat is mijn dochter’, zegt hij.

‘Maar het zijn mijn genen’, antwoordt nonna en iedereen lacht. Niet dat iemand iets anders verwacht had, maar toch. Mijn hart kalmeert een beetje en ik ontspan. Ik leg me er een klein beetje bij neer, want ik kan er toch maar bitter weinig meer aan doen. Het is zoals Remi zei: ‘Blijf gewoon rustig.’

Het helpt om papa te zien klungelen terwijl hij nonna verder probeert te helpen. Nonna maakt vrijdagen goed, en niet alleen door haar tiramisu.

HOOFDSTUK 2

@NERD.FOR.FOOD ★ 4 BERICHTEN ★ 101 VOLGERS

Ik haal de eerste honderd volgers voor zaterdagmiddag en het voelt als een grotere overwinning dan het waarschijnlijk is. Het zal ook wel meer te maken hebben met de tiktok over de uitdaging die ik tegelijk online gegooid had, dan met de kwaliteit van mijn content. Dan nog: honderd volgers is honderd volgers en dat moet gevierd worden. Er staat vegan chocoladecake in de oven, een smoothie voor mijn neus, de namiddagzon op mijn snoet en wat wil een mens nog meer?

De eerste week van school is net voorbij, dus er is toch nog niks te doen. Zelfs niet als je meetelt dat zowat elke leerkracht het heel erg duidelijk heeft gemaakt dat dit jaar eigenlijk alleen bestaat om ons in te peperen hoe zwaar het hoger onderwijs wel niet zal zijn.

‘Wacht maar tot volgend jaar...’ Ik zweer: als nog één iemand dat zegt, dan denk ik dat mijn hoofd ontploft. Na drie keer op een dag heb je het echt wel begrepen. Het huiswerk dat ze ons beloofd hebben, voorspelt ook niet veel goeds, dus ja: we snappen het echt wel. Dat zijn zorgen voor later. Voor nu weet ik maar één ding zeker en dat is dat er een taart in de oven staat die binnen afzienbare tijd hopelijk eetbaar zal zijn.

Al een geluk dat ik het natuurlijke licht van de middag gebruikt heb om foto's te maken, want nu ik van de tuin naar de keuken verhuis om de cake te controleren, stapelen de

wolken zich op. Ze lijken bijna vuilgrijze watjes, alsof een kleuter ze iets te enthousiast verspreid heeft tegen een steeds donker wordend vel papier.

De oven piept een paar keer en zodra ik het deurtje open doe, stroomt de geur van gesmolten chocolade me al tegemoet en wasemt de hete lucht meteen mijn bril aan. Als deze taart zo goed smaakt als ze eruitziet, dan komt het wel goed.

Mijn liefde voor eten ging altijd al verder dan die paar foto's die ik nu op Insta deel. Die liefde is er altijd al geweest. Ik hou van hoe het vlees op mijn tong smelt als het net gaar genoeg is. Ik hou van de geur van aardbeien en het sap dat explodeert als je erin bijt. Ik hou ervan hoe chocolade kraakt als je er een hap uit neemt. Ik hou van de voldoening die je krijgt als je een nieuw recept test en nog meer als dat dan ook nog echt de moeite waard blijkt te zijn achteraf. Kortom: ik hou van eten.

Ik denk dat ik gewoon nog moet wennen aan het feit dat ik dit stukje van mezelf plots met meer mensen deel dan enkel met Remi. Hoe sneller deze uitdaging voorbij is, hoe beter, maar stiekem valt het tot nu toe beter mee dan gedacht. Er is niemand thuis om erop te vliegen en aan te vallen nog voor ik de kans krijg om het glazuur erop te smeren. Oeh, dat maakt een mooie story! Oh mijn god, gaat dit echt zo hard mijn leven overnemen?

Nog geen tien seconden na het posten van de story gaat mijn gsm over.

'Remi?' Ik zet mijn telefoon recht tegen de pot met bloem. Hij kijkt me aan over zijn bureau heen, potlood in de hand en overal in zijn kamer liggen papieren. Elk stukje oppervlak is bedekt met schetsen. Ik herken er veel, maar ook niet alles. Zijn hoofd staat op wanhopig.

'Oh mijn god, Maud, waarom had je niet gezegd dat je chocoladecake ging maken?' Ik moet lachen. 'Had dat gezegd! Dan was ik wel afgekomen.'

‘Ah, ik hoor het al, meneer heeft honger. Moet jij niet aan een of andere portfolio aan het werken zijn?’ De blik die hij op de schets voor hem werpt loopt bijna over van afkeer. Het is een blik die ik meestal vertaal naar dat gevoel dat je krijgt als je een specifiek recept al vijf keer gemaakt hebt. Elke poging is het net iets anders, maar het lukt maar niet om het subliem genoeg te krijgen. Je moet je ogen ten hemel slaan bij het nemen van de eerste hap. Voor minder gaan we niet. Ik zou bijna medelijden met hem krijgen.

‘Misschien?’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Maar het is op voor vandaag. Het is hopeloos. Het lukt gewoon niet meer, ik weet niet wat het is.’ Hij friemelt aan zijn potlood en stoot daarmee bijna zijn gsm omver.

‘Tijd voor een pauze? Het is te lang geleden dat we nog bij elkaar gelogeed hebben en je ziet eruit alsof je het nodig hebt. Ik heb al chocoladetaart, maar we kunnen ook pizza bestellen en een Disneyfilm kijken als je daar zin in hebt?’

Ik weet niet wat me meer verbaast. Dat hij niet direct ‘ja’ zegt omdat ik weet dat tekenfilms zijn zwakke plek zijn of het feit dat hij bedenkelijk kijkt, alsof hij twijfelt aan het hele idee van de sleepover. ‘Ik weet niet of mama en papa dat een goed idee gaan vinden’, zegt hij uiteindelijk heel erg voorzichtig.

‘Remi? Is er iets?’ Sinds wanneer wikt hij zo zijn woorden? En ook: sinds wanneer doen Peter en Irene ergens moeilijk over?

‘Ik heb gewoon geen zin meer om buiten te komen vandaag.’ Hij haalt zijn schouders op.

‘Ik kan ook naar jou komen als je dat liever hebt?’

‘Als je dat zou willen doen, dan ben je echt een held’, zegt hij met een haveloze glimlach.

‘Je ziet eruit alsof je een knuffel nodig hebt, dus ik kom af!’ Ik stuur een berichtje naar papa dat ik bij Remi ben en pak mijn spullen.

Remi woont maar twee tramhaltes verder. Dit is het Zuid. Het is dé hipsterbuurt van Antwerpen, waar bijna iedereen eruitziet alsof hij een influencer is. Iedereen op mij na misschien, want ik denk niet dat sneakers onder een yogalegging met gaten op de knieën in dat plaatje passen. Ik moet hem gewoon een knuffel geven en wel zo snel mogelijk. Als de tram op zich laat wachten, besluit ik ondanks het miezigerige regenweer om toch te lopen. Die grijze watjes hadden dus blijkbaar ook inhoud, die ze nu besluiten te lozen.

Dertig meter verder hoor ik een tram aankomen en ik besef dat ik te laat ga zijn als ik terugloop. Dat moet ook net mij overkomen, nu ik het liefst zo snel mogelijk daar wil zijn en de wolken steeds dreigender boven me lijken te hangen. Ik stap zo snel als ik kan door, maar tegen de tijd dat ik zijn voordeur bereik, voel ik me als een verzopen kat.

Nadat ik aanbel, hoor ik gestommel en Remi doet de deur open. De deur zwaait niet wijd open, zoals gewoonlijk. Nee, maar net ver genoeg om zijn hoofd naar buiten te steken, alsof hij bijna liever heeft dat ik niet binnenkom.

‘Iemand had taart besteld?’ lach ik. ‘Remi? Gaat het?’

Als zijn hoofd eerder al op wanhopig stond, dan is dat nu nog tien keer erger geworden. Ik gooi direct mijn rugzak aan de kant en sla mijn armen om hem heen als ik zie dat de tranen al bijna in zijn ogen staan. Chocoladetaart is geplet ook nog lekker, maar er zit een bubbel bezorgdheid in mijn borstkas die nu voorrang krijgt. Mijn stem stokt in mijn keel als ik iets probeer te zeggen, maar Remi schudt zijn hoofd.

‘Niet hier’, fluistert hij voor hij naar boven loopt.

‘Ah, Maud, wat tof om je te zien.’ Irene, Remi’s moeder, loopt juist de gang in. De glimlach op haar gezicht lijkt veel moeite te kosten, maar ik glimlach hoe dan ook terug.

‘Ja, het is te lang geleden’, lach ik vriendelijk. Ik weet niet goed waar ik met mijn ledematen moet blijven. Ik weet ook

niet goed welke woorden ik moet gebruiken, of dat elk woord er te veel aan is, en dus wijs ik simpelweg naar boven.

‘Remi...’

‘Ga maar, ik ben blij dat je er bent voor hem’, zegt ze, met diezelfde trieste glimlach.

Als we op zijn kamer komen, blijft hij een beetje verweesd staan, alsof hij niet goed weet wat te doen, dus ik sla mijn armen opnieuw rond zijn middel. Mijn hoofd rust tegen zijn schouder en langzaam legt hij ook zijn armen rond mij.

‘Wat is er aan de hand? Wil je erover praten? Je weet dat je me alles kan zeggen...’

Hij glimlacht half. Die ‘ik probeer je gerust te stellen, maar waarom lukt het niet’-glimlach. Ik frons onwillekeurig. ‘Dat weet je toch?’ herhaal ik, alsof ik er niet honderd procent zeker van ben dat hij me allang gehoord heeft.

‘Tuurlijk weet ik dat. Dat is het niet. Het is gewoon... ik wilde je er niet mee lastigvallen.’ Hij haalt zijn schouders op alsof het niks is, maar het is maar een slap excuus als je het mij vraagt. Hij heeft ooit al meer moeite gedaan om iets te verzinnen. Ik kan minstens vier situaties opnoemen zonder er al te veel over na te denken en dat baart me een beetje zorgen. Remi is de creatieveling van ons twee.

‘Jij kan me niet lastigvallen, nooit.’ Ik kijk hem bezorgd aan en dan komt het plots binnen. ‘Is het je vader?’

Hij knikt. Hij aarzelt.

‘Het is terug, maar deze keer kunnen ze hem niet meer helpen’, zegt hij en hij laat zich op zijn bed ploffen. ‘Het moest een gewone controle zijn, maar het werd dit.’ De tekeningen liggen er nu maar betekenisloos bij en ik hou mijn adem in. Kanker. Hij wil het niet zeggen, maar dat is wat er in de ruimte hangt. ‘Daarom wilde mama me op tijd thuis hebben. Ze hebben het op hetzelfde moment tegen Alexis en mij verteld, maar die zit al de hele avond bij haar lief te wenen.’

Ik wilde vragen waarom hij mij niet eerder gebeld had. Praten werkt en ook als het over breakdowns gaat, is voorkomen beter dan genezen. Waarschijnlijk is die verwoording exact de reden dat hij me niet eerder gebeld heeft. Ik wil iets zeggen, maar vergeet wat als ik de schets zie die op zijn bureau ligt. Voorzichtig pak ik hem op om hem te bestuderen. Remi heeft het soort talent dat je in een tekening trekt. Je voelt de tekening bijna meer dan je haar ziet. Eerder had ik niet echt gekeken naar het project waar hij mee bezig was, maar nu kan ik mijn ogen er niet van afhouden.

Er gaat een koude rilling door mijn ruggengraat als ik de woeste lijnen op het papier volg. Het is een hart, maar ook een gezicht, afhankelijk van hoe je ernaar kijkt. En het breekt. Alsof de persoon die hij wilde afbeelden kreukt.

‘Het spijt me’, zeg ik.

Onverwachts verschijnt er iets dat in de buurt komt van een lach.

‘Ik heb nooit begrepen dat mensen dat zeggen en ik snap het nu nog steeds niet’, zegt hij. ‘Het is niet jouw schuld en jij kan er niks aan doen, maar bedankt.’ Hij heeft gelijk, maar het voelt niet beter. Ik sla mijn armen opnieuw rond hem en plots rolt er een traan over zijn wangen.

‘En Griekenland...’ zegt hij. ‘Ik weet echt niet of ik mee wil... Fuck, hij heeft al niet meer zo lang en ik vertrek dan nog een week op vakantie. We hebben al zo weinig tijd. Griekenland of niet, ik ga niet mee. Wat ze ook zeggen.’

Griekenland, beter bekend als de reis die iedereen die genoeg vreemde kronkels in zijn hoofd heeft om zes jaar lang Grieks en Latijn te blijven studeren, krijgt als beloning. Griekenland, de reis die absoluut wel meespeelde in onze studiekeuze en de reis waar we samen al te lang naar uitkeken. Griekenland, de reis die zonder hem niet hetzelfde gaat zijn.

‘Remi, rustig’, sus ik hem. In Griekenland is de kunst gebo-

ren, zegt hij altijd. Hij keek er net zo hard naar uit als de rest van ons en zonder hem zou het gewoon niet hetzelfde zijn. 'Denk even na: wat zou je hier kunnen betekenen voor je vader? Wat heeft hij eraan als jij jouw leven stopzet voor hem?' Ik probeer, maar het is maar zwakjes.

'Je klinkt al bijna net als mama', schampert hij en hij laat zich languit op bed vallen. 'Je bent nog jong. Geniet ervan. Het komt goed', gaat hij op een hoog stemmetje verder in een poging zijn moeder na te doen. 'Maar ik wil om hem geven! Ik wil hier zijn!'

'Remi...' Ik probeer meer te zeggen, maar mijn stem protesteert. Een enkele traan wordt meervoud. Zout in pakjes, hebben we het ooit gedoopt op een namiddag die zo regenachtig was als deze avond. Ik ken Remi al zo lang als ik me kan herinneren, maar nog nooit heb ik hem zo kwetsbaar gezien als nu. Breekbaar, haast het woord fragiel waardig, alsof ik met mijn beperkte armspieren maar één keer hoeft te duwen en hij breekt.

'Wil je er alsjeblieft over zwijgen?' Hij duwt zich weer recht en ik ga naast hem op het bed zitten. 'Ik wil het zelf vertellen, dit is mijn ding en hoe lief je het ook bedoelt, dit moet ik zelf doen.' Ik knik. Ik kan niet anders dan knikken en hem met grote ogen aankijken. Ik leg mijn handen op zijn armen tot hij ontspant en opnieuw in een normaal tempo ademhaalt. Of wat je normaal noemt onder deze omstandigheden.

'Ik beloof het. En Remi?' Hij kijkt me aan en ik pak zijn hand. 'Je bent me nooit tot last. Nooit. Dat je dat niet nog eens als excuus durft te gebruiken.' Hij glimlacht en ik zie hoe het tot hem doordringt.

'Weet je, ik voel me eigenlijk gewoon schuldig', zegt hij na een stilte van een paar seconden. 'Mijn leven loopt zomaar verder, alsof er niks aan de hand is, terwijl dat van hem elke dag een beetje meer stopt.'

‘Wij sterven ook elke dag een klein beetje, gewoon een klein beetje minder’, vertel ik hem en ik trek hem tegen me aan. Hij zucht, waarschijnlijk door het te hoge fluffgehalte in die zin, maar ik weet niet wat ik anders kan zeggen, dus we blijven zo met ons tweetjes liggen.

Veel mensen denken soms dat we een koppel zijn, maar daar ken ik hem al te lang voor. Het stadium dat we daarover nadachten is echt al heel erg lang voorbij. Dat hebben we wel ooit gedaan, maar we hebben ook ooit besloten dat het overbodig was. De kus kon ermee door voor twee onbeholpen twaalfjarigen, maar vriendschap is beter. Hij is mijn broer en ik zou niet meer eten als ik hem kwijtraak. Nu hoop ik enkel dat hij zichzelf niet zal kwijtraken.

Pas als ik de volgende ochtend opnieuw door de regen naar huis wandel, dringt de betekenis van elke dag een beetje sterven tot me door. Remi leeft, maar een stukje van het licht in zijn ogen stierf toen ik bij hem op zijn kamer zat en ik ben bang dat het nooit meer zal terugkomen.

HOOFDSTUK 3

©NERD.FOR.FOOD ★ 7 BERICHTEN ★ 157 VOLGERS

Je weet dat je een ochtendmens bent als je elke dag ongenadig om halfzeven wakker wordt en je lichaam geen rekening houdt met hoe laat je effectief in slaap viel. Ter referentie: ik heb elk uur op de klok gekeken. Er valt niks aan te vangen met ochtendmensen. Of ja, er valt weinig aan te vangen met mij vandaag, al zeg ik het zelf.

En dan is er nog de misconceptie dat ochtendmensen geen ochtendhumeur hebben. Wel, het feit dat mijn vervloekte biologische klok ook met te weinig slaap besluit dat uitslapen na halfzeven een programmeerfout in de menselijkheid is, heeft niks te maken met het feit dat je mij niet moet aanspreken voordat ik koffie gezien heb. Met veel melk, bij voorkeur.

En vandaag gaat een dubbele espresso meer of minder het verschil niet maken. Als ik de trap af loop en geconfronteerd word met papa die zijn krant aan het lezen is en mama die een eitje bakt en Theo die zijn cornflakes eet alsof er niks aan de hand is, komt het idee in me op om gewoon terug naar boven te lopen en me tot in de eeuwigheid onder mijn lakens te verstoppen.

‘Gaat het, schat? Voel je je al iets beter?’ Papa kijkt schuin over zijn krant en ik wil niet niks zeggen, maar er komt gewoon niets uit mijn keel.

Toen ik gisteren thuiskwam na de sleepover ben ik prak-

tisch meteen mijn bed in gedoken. Het was pas middag, maar ik was op. Leeg. Over. Alles dat maar benadrukt hoe weinig energie ik nog had, omdat alles eruit gezogen was. Als een energiestofzuiger die elke centimeter van mijn lichaam netjes was afgegaan, tot er niks meer overschoot.

En zo voelt het nog steeds. Alsof ik op ben. Alsof ik niet goed snap waarom dit alles nog nodig is. Alsof alles anders is, terwijl iedereen hetzelfde lijkt.

‘Ja hoor’, hoor ik mezelf zeggen. Remi heeft me nodig. Ik heb nu even niet de luxe om stil te staan, want ik moet er voor hem zijn. Irene had mama gebeld gisteren en ik ben zo blij dat ze er niet meer achter gezocht heeft.

Mama fronst haar wenkbrauwen als ze opkijkt van de pan. En als mama al haar wenkbrauwen fronst, dan wordt het echt heel erg lastig om nog een spiegel te trotseren. Maar hé, fuck dat. Fuck Instagram vandaag. Fuck alles. Dat ze het zonder stories doen. Ik heb foto’s genoeg om te posten en waar maak ik me zelfs zorgen over?

‘Hier.’ Mama schotelt me een bord voor met omelet als ik aan het kookeiland ga zitten. De geur slaagt erin om me een beetje te aarden. Het leven gaat door, maar ei zal altijd ei blijven.

‘Als je erover wil praten, dan zijn we er’, zegt mama. Theo is nog steeds onverstoord zijn cornflakes aan het binnenlepen, maar nu kijkt hij op.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij. ‘Waarom ziet Maud eruit alsof ze aangereden is door een bus?’ Ik hap naar adem, maar mama schudt haar hoofd naar hem en hij houdt zijn mond.

‘Nu even niet, schat’, zegt ze tegen hem. ‘Grote zus is een beetje... geschrokken.’

Papa heeft zijn krant neergelegd en nu het vuur en de dampkap ook uitstaan is het plots enorm stil.

‘Het is gewoon niet eerlijk’, zucht ik. Iets in mij heeft onnoemelijk veel zin in het ei dat voor me staat, maar om de een of andere reden krijg ik geen hap binnen.

‘Dat klopt’, zegt papa. ‘Het leven is niet eerlijk. Wen er maar aan, want het gaat door.’

‘Maar Peter is altijd... Peter geweest? Hij is praktisch familie...’

‘Dat snap ik, schat.’ Mama wrijft over mijn schouder en geeft me vervolgens een knuffel. Ik merk niet dat ik huil tot er een traan in mijn bord valt. ‘Het leven is niet eerlijk, maar daar valt niks aan te doen. Remi heeft je nodig nu. Je moet er zijn voor hem. Ik weet dat je dat kan. Daar ben je sterk genoeg voor en wij zijn er altijd voor je.’ Ik knik. ‘Eet nu je bord maar leeg, anders kom je nog te laat.’ Ik knik opnieuw en met de eerste hap ei ben ik toch blij dat het nu wel naar binnen gaat, al gaat het maar traag.

‘Oeh, dat roze maakt je echt bleek’, zegt Remi als ik bij onze lockers aankom. ‘Die salopette staat je wel goed. Moet ik een foto voor je stories maken?’ Oké, dus we praten niet over dit weekend, mij best?

‘Met een kop als deze?’ lach ik.

‘Ik kan je kop eraf knippen als je per se wil. Hup, poseer nu maar.’

‘Jongens, heeft een van jullie het huiswerk van Latijn gemaakt? Stevens vermoordt me als ik het weer niet gemaakt heb, maar ik heb zo’n drukke dag gehad gisteren!’ Rinse botst bijna tegen Remi op terwijl ze al lopend haar kladblok uit haar rugzak aan het vissen is. ‘Oeh, mooie outfit Maud! Je komt zo goed weg met die streepjes!’ Haar bril is afgezakt en ze bijt op de binnenkant van haar lip.

‘Is er iemand gestorven?’ vraagt ze als ze me aankijkt. Ik raap mezelf bij elkaar en grinnik alsof er niks gebeurd is.

‘Mijn waardigheid?’ zeg ik. Remi schiet in de lach als hij Rinses gezicht ziet vertrekken. Als blikken konden doden, dan zou hij nu op zijn minst een hartaanval krijgen. ‘Dit hele influencegedoe is te veel voor een maandagochtend’, zucht ik als ik haar mijn huiswerk overhandig.

‘Oeh, Nerd.for.food? Ja! Ik kwam je tiktok tegen en ik volg je, het is echt supercool dat je dat doet. Ik ga echt je recepten testen. Wacht maar op alle foto’s die je van mij gaat krijgen, zodat je kan lachen met mijn misbaksels...’ Ze is zo enthousiast? Waarom is ze zo enthousiast? Het is schattig, maar waarom?

‘Zeg nu zelf’, zegt Remi. Hij toont haar mijn telefoon. ‘Dat is toch een perfecte “outfit van de dag”-foto om op je stories te plaatsen?’ Rinse werpt een snelle blik op het scherm voor ze verdergaat met pennen, maar ze knikt.

‘Oh ja, dat is superschattig.’ Ik moet haar bijna gelijk geven als ik de foto zie die Remi gemaakt heeft op het moment dat Rinse kwam aangelopen. Ik had het misschien niet in de gaten, maar die lach? Die staat me.

‘Als je zo bezig blijft, raak je zo aan die tweeduizend volgers en dan ben je van mijn gezaag verlost’, zegt hij.

‘Zoveel stelt het nu toch ook weer niet voor. Ik zie echt niet in waarom zoveel volk me zou willen volgen, maar meneer hier denkt dat het wel zal lukken...’

‘Het stelt niet zoveel voor? Maud? Meen je dat? Jij bent de grootste imposter die ik ken, denk ik. Weet je hoe geweldig je pagina tot nu toe is?’ glimlacht Rinse. ‘Ik volg je met plezier. Je aesthetic is echt nice en je bent echt exact hetzelfde als op school. Waarom lijkt alles zo gemakkelijk te gaan bij jou?’

Ik lach ongemakkelijk omdat ik er nog niet uit ben of ik

dat flatterend of ronduit gênant moet vinden. Iets in mij is blij als de bel gaat en Rinse me het huiswerk teruggeeft, zodat we naar de les kunnen gaan en ik geen antwoord hoeft te geven.

Het lokaal op de derde verdieping van de school is altijd een beetje de hel omdat het één, te veel trappen zijn en twee, 's zomers een sauna is onder het dak, maar een keer de winter in de buurt komt, het er direct ijzig koud is. En als ik binnenkom zie ik reden nummer drie: Claudia is er al.

'Ah, Maud, als je over de duivel spreekt, dan zie je zijn staart.'

'Wat moet je, Claudia?' zucht ik. Ik had nergens veel zin in vandaag, maar hierin al helemaal niet.

'Oh niks, we hadden het er gewoon over hoe hilarisch we je nieuwe profieltje vonden.' Hilarisch is niet hoe ik het zou beschrijven, maar oké. 'Een regenboogvlag in je profiel? Dat verklaart waarom je nooit een relatie hebt gehad met Remi! Nu, hij is ook wel echt out of your league...'

'Ook een goedemorgen hoor. Ik kan me eigenlijk niet herinneren dat ik om je mening gevraagd heb, dus hou die anders gewoon voor jezelf.'

Ik zie mezelf als een relatief vriendelijk persoon, maar dit is Claudia. En geloof me, dat is wederzijds. Ik wou dat ik minder kinderachtig klonk als ik over haar spreek, maar ze maakt het me zo moeilijk.

'Hola, doe eens kalm. Mijn neus moet er niet af en ik wilde je gewoon behoeden voor nog meer schaamte.'

Remi pakt mijn hand voor ik iets terug kan zeggen en ik bijt op mijn lip tot ik bloed proef.

'Het is het niet waard', fluistert hij. Dit is exact de reden dat ik deze uitdaging een vreselijk idee vond.

Gelukkig komt meneer Stevens binnen en zoekt iedereen zijn plek op. Meteen als hij zijn uitleg start, begint Remi te

schetsen op het kladblad dat eigenlijk bedoeld is om nota's op te maken en zit ik alleen in mijn hoofd met de woorden die Claudia zojuist gezaaid heeft. En dat terwijl Stevens het over de zoveelste stijlfiguur in deze tekst heeft. Het kan niemand echt schelen hoe 'blankarmig' Eurydice was en spoiler alert: uiteindelijk ging ze dood doordat die stomme knuppel van een Orpheus over zijn schouder keek.

Waarom zijn de vrouwen in verhalen altijd zo afhankelijk? Zeker die van vroeger, kunnen we niet iets vaker een Arya Stark krijgen? Of een Villanelle. Ik weet dat ik een combinatie van die twee zou willen zijn. Ik zou er ook zo willen uitzien op alle foto's en filmpjes die van mij gemaakt worden. Grote ronde ogen, een perfect gave huid, schattige sproetjes en haar dat altijd goed zit, ongeacht de situatie. Oh, en een stel dodelijke capaciteiten om lijstjes met namen te maken van mensen die ik uit de weg moet ruimen. Ik ben over het algemeen best tevreden, maar wil niet iedereen altijd net dat beetje meer? Kijk naar Claire Hale, wie wil dat nu niet? Wie wil nu niet in de spiegel kijken en dat beeld zien?

Mijn gsm trilt in mijn zak en ik kan het niet negeren, dus ik kijk onder mijn bureau wat er gebeurt. De melding geeft een comment weer. Claudia. Blijkbaar zijn de woorden die ze net uitsprak niet genoeg voor haar. Een smiley van een varkenskop moest er ook nog bij. Ik verwijder de comment snel. Claudia zit me grijnzend aan te kijken als ik mijn gsm wegsteek voor Stevens hem afpakt. Ik steek onder mijn bank mijn middelvinger op, zodat ze het nog net kan zien.

'Wat schets je?' Ik kijk op Remi's blad om even uit mijn hoofd weg te vluchten en hij wordt rood. Het is de foto van hem en zijn vader bij een kampvuur terwijl ze marshmallows roosteren. Alleen dan getekend en de ene kant vervliegt langzaam als zand in de wind, hoe stevig Remi zijn vaders hand ook vast probeert te houden. Een hand met drie kleine lit-